

Hľadím na pokojné jazero a uvedomujem si, že ten risk stál za to. Voda je priehľadná a pokojná ako číre sklo. Ani závan vetra nenaruší jej tmavý povrch. Pomaly sa dvíhajúca hmľa uspáva priehľadné hory, týčiace sa do fialovo sfarbeného neba. Nedočkavý dych mi rozochvieva pery. Už čoskoro vyjde slnko.

Azure príde celá zadychčaná. Vôbec sa neobťažuje so stojanom a jej bicykel zarachotí na zemi hneď vedľa toho môjho. „Nepočula si moje volanie? Dobre vieš, že nedokážem šliapať tak rýchlo ako ty.“

„Nechcela som toto premeškať.“

Napokon slnko vykukne spoza vrchov v tenkej červeno-zlatej čiare, ktorá lemuje tmavé jazero. Azure si vedľa mňa vzdychne a viem, že robí to isté čo ja – predstavuje si chuť lúčov skorého ranného slnka na svojej koži.

„Jacinda,“ hovorí mi, „nemali by sme toto robiť.“ Ale v jej hlase chýba presvedčivosť.

Ruky si vopchám do vreciek a hojdám sa na chodidlách svojich nôh. „Chceš tu byť tak veľmi ako ja. Pozri sa na to slnko!“

Predtým, ako by mohla Azure čokoľvek namietat', si odložím oblečenie. Skryjem ho za krík. Stojím nohami vo vode a chvejem sa. Nie však od chladnej sviežosti skorého rána. Je to vzrušenie, čo mnou tak lomcuje.

Azurine oblečenie dopadne na zem. „Cassian by toto nikdy neurobil,“ povie.

Zamračím sa. Akoby som sa starala o to, čo si myslí. Nie je to môj chlapec. Aj keď ma včera svojím správaním na Vyhýbavom leteckom manévrovaní prekvapil, keď sa ma pokúsil chytiť za ruku. „Nekaz to, nechcem naňho teraz myslieť.“

Tento malý prejav vzdorovitosti ma pred ním len ťažko uchráni. *Cassian*. Vždy postávajúci, vždy tu. Sleduje ma svojimi tmnými očami. Vyčkáva. Tamra by ho brala. Trávim veľa času želaním, aby sa mu zapáčila a aby si svorka vybrala ju namiesto mňa. Kohokoľvek okrem mňa. Povzdych mi unikne pomedzi pery. Len nenávidím, keď mi nedávajú šancu rozhodnúť sa.

Ale ešte veľa vody pretečie, kým sa dá všetko do poriadku. Teraz na to nebudem myslieť.

„Poďme!“ Uvoľňujem svoju myseľ a snažím sa absorbovať všetko to šumenie okolo mňa. Konáre so svojimi sivozelenými listami a vtáky letiace v ústrety svitaniu. Lepkáva hmla mi obopína lýtka. Povystieram si palce na hrboľatom povrchu a v mysli počítam to množstvo okruhliakov pod chodidlami svojich nôh. Môj ľudský zovňajšok sa roztápa, bledne a vymieňa ho moja hrubá koža draki.

Tvár sa mi napína, líca sa zaostrujú, jemne sa vysúvajú a ňaťahujú. Dych sa mi mení spolu s pohybmi nosa a čelové kosti sa mi vytláčajú z nosového oblúka. Moje údy sa uvoľňujú a predlžujú. Predlžovanie kostí je úžas-

ný, skvelý pocit. Tvár dvíham k nebu. Mračná sú omnoho tmavšie ako len šedé fliačky. Pozerám sa na ne a mám pocit, akoby som sa medzi nimi už kedysi pohybovala. Mám pocit, ako by ich chladná kondenzácia bozkávala moje telo.

Netrvá to dlho. Je to možno jedna z mojich najrýchlejších premien. Moje myšlienky sú zbavené pút, sú čisté a s nikým naokolo okrem Azure je to omnoho ľahšie. Žiaden Cassian s jeho hĺbavým pohľadom. Žiadna Mama s jej strachom v očiach. Nikto iný, kto by ma pozoroval, odsudzoval a hodnotil.

Vždy ma hodnotia.

Krídla sa mi vysúvajú. Sú len o niečo dlhšie ako šírka môjho chrbta. Ich ľahučká šírka ich poháňa vpred. Roztvárajú sa na vzduchu s tichučkým šuchotanim – s povzdychom. Akoby tiež hľadali uvoľnenie. Slobodu.

Známa vibrácia prestupuje celý môj hrudník a pripomína pradenie mačky. Otočím sa, pozriem na Azure a vidím, že je pripravená. Stojí vedľa mňa krásna. Dúhovo modrá. V narastajúcom svetle vidím odtiene ružovej a fialovej vtlesnané do hĺbky modrej farby jej draki kože. Túto malú drobnosť som si nikdy predtým nevšimla.

Uvedomím si to až teraz, pri brieždení, keď máme vzlietnuť hore. Keď to svorka zakazuje. V noci strácaš tak veľa...

Pozerajúc dole, obdivujem červenožltý ligot mojich lesklých paží. Myšlienky ma unášajú preč. Vybavujem si kus jantáru v tajnej skrýši vzácnych kameňov a drahokamov mojich rodičov. Moja koža vyzerá presne tak isto – ako baltický jantár uväznený v slnečnom svetle. Je to klamlivé. Moja koža vyzerá jemne, ale je tvrdá ako olo-

vo. Veľmi dlho trvalo, kým som sa na seba začala pozerat' týmto spôsobom. Veľa času ubehlo, odkedy som na pokožke ucítila slnko.

Azure jemne pradie vedľa mňa. Zatvárame oči – oči so zväčšenými dúhovkami a tmavými vertikálnymi štrbinami určenými pre zrenice – a ja už viem, že prestane so sťažnosťami. Uprene sa na mňa pozerá s dúhovkami žiarivo modrej farby taká šťastná, že je tu so mnou, ako ja. Dokonca aj vtedy, keď porušíme každé pravidlo našej svorky, aby sme sa vytratili z ochranej zóny. Sme tu a sme slobodné.

Na bruškách prstov sa odrazím do vzduchu. Rozprestriem krídla a šlachovité membrány sa mi pri zdvíhaní nahor rozšíria.

Odrazím sa a prudko vyletím hore.

Azure je tu a smeje sa vedľa mňa. Jej smiech je hlboký a hrdelný.

Vietor nás rýchlo poháňa a sladké lúče slnka nám bozkávajú telo. Keď už sme dostatočne vysoko, Azure zrazu začne klesať a padať dolu v zahmlenej vývrtke, rútiac sa priamo do jazera.

Pery sa mi skrivia. „Ukáž sa!“ volám. Počuť dunenie mojej reči draki, ktorá mi vibruje hlboko v hrdle, kým sa Azure potápa do jazera a zostáva pod vodou niekoľko minút.

Ako vodný drak, kedykoľvek sa ponorí do vody, po stranách jej tela sa objavia žiabre a umožnia jej tak prežiť pod vodou... dobre, vždy, keď sa jej zachce. Je to jedna z mnohých užitočných vlastností našich dračích predkov, ktorá im pomohla prežiť. Samozrejme, nie každý z nás to dokáže. Ja *nie*.

Ja dokážem iné veci.

Vznášam sa nad jazerom a čakám na Azure, kým sa vonorí. Konečne sa rozčerí hladina v ligotavej vodnej spŕške. Jej modré telo na vzduchu žiari a z krídel jej stekajú kvapôčky vody.

„Pekné,“ hovorím.

„Pozrime sa na teba!“

Potrasiem hlavou a znova vyrazím. Zmiznem medzi vrchmi, ignorujúc Azurino „Poďme, je to také cool!“

Moja vlastnosť *nie* je cool. Dala by som čokoľvek, keby som ju mohla zmeniť. Chcela by som byť vodným drakom. Alebo phaserom. Alebo visiocrypterom. Alebo ónyxom. Alebo... v skutočnosti zoznam nikdy nekončí.

Namiesto toho som tým, čím som. Chrlím oheň. Som jediný ohnivý drak v svorke za posledných viac ako štyristo rokov. Urobilo ma to omnoho populárnejšou, ako by som chcela. Prvýkrát sa to prejavilo, keď som mala jedenásť. Vtedy som prestala byť Jacindou. Namiesto toho som *ohnivým drakom*. To je dôvod, prečo má svorka potrebu kontrolovať môj život, akoby im patrilo. Sú horší ako moja Mama.

Zrazu okrem svišťania vetra a šumiacej hmly za snehom pokrytými horami z každej strany niečo začujem. Slabý, vzdialený zvuk.

Nastražím uši. Zastanem, vznášajúc sa v hustom poveltrí.

Azure zodvihne hlavu; jej dračie oči zažmurkajú a uprene sa zadívajú. „Čo je to? Lietadlo?“

Zvuk zosilňuje a teraz sa rýchlo približuje v pravidelnom rytme. „Mali by sme zísť trochu nižšie.“

S prikývnutím sa Azure ponorí a ja ju nasledujem.

Pohľadom preletím zadný priestor, a uvidím iba drsné vrcholky hôr. Zato však počujem viac. Cítim viac.

Stále sa to približuje.

Ten zvuk nás prenasleduje.

„Nemali by sme sa vrátiť k bicyklom?“ Azure sa otočí smerom ku mne. Čierne vlasy pretkané modrými pásikmi jej vo vetre vejú ako zástava.

Zaváham. Nechcem, aby to skončilo. Ktovie, kedy sa zasa budeme môcť vytratiť von? Svorca ma sleduje tak starostlivo, Cassian je vždy...

„Jacinda!“ Azure ukazuje jedným dúhovo modrým prstom do vzduchu.

Otočím sa a uvidím to. Srdce mi uviazne v hrdle.

Vrtuľník obletúva nízke hory, v diaľke je taký malý, ale ako sa približuje, neustále sa zväčšuje a prerezáva hustú hmlu.

„Chod!“ kričím. „Schovaj sa!“

Pustím sa strmhlavo dolu vetrom, krídla spustím pozdĺž tela a nohy vystriem ako šíp. Dokonale sa prispôbim na dosiahnutie čo najväčšej rýchlosti.

Ale nie dostatočnej.

Vrtuľník ostro prečesáva okolie v narastajúcom besnení. *Lovci*. Vietor mi dráždi oči, lebo letím omnoho rýchlejšie ako kedkoľvek predtým.

Azure zaostáva. Kričím na ňu a obzerám sa dozadu. V jej priezračnom pohľade čítam hlboké zúfalstvo. „Az, vydrž to!“

Vodné draki nie sú prispôsobené na veľké rýchlosti. Obe to vieme. Jej hlas prechádza do vzlykotu a ja počujem, ako dobre si to v prerušovanom tichu uvedomuje. „Skúšam to! Neopúšťaj ma! Jacinda! Neopúšťaj ma!“

Za nami stále počuť približujúci sa vrtuľník. Trpký strach mi zväzuje pery, keď sa k nemu pridajú ďalšie dva a pochovávajú tak nádej, že to bola iba náhodná helikoptéra vyslaná urobiť sériu leteckých fotiek. Je to eskadra a určite na nás poľujú.

Je to tak, ako to bolo u Ocka? Jeho posledné chvíle boli takéto? Potrasím hlavou a zaženiem tieto myšlienky. Ja dnes *neumriem* – moje telo nebude polámané a rozporciované na malé kúsky.

Približujem sa k neďalekej korune stromu. „Tu!“

Draki nikdy nelietajú nízko nad zemou, ale nemáme na výber.

Azure ma nasleduje, kľučkuje priamo za mnou. Drží sa tesne po mojom boku a zo strachu o život len o vlások míňa okolité stromy. Zastanem a pristanem na zemi. Hruď sa mi hlbokými nádychmi a výdychmi prudko nadvihuje. Vrtuľníky hučia priamo nad našimi hlavami, ich prenikavý rachot nás ohlušuje. Rozkývajú stromy a vytvoria z nich zelenú penu.

„Mali by sme sa premeniť,“ povie Az, odfukujúc.

Ako by sme mohli. Sme príliš vystrašené. Draki si nikdy nemôžu udržať ľudskú formu v stave strachu. Je to mechanizmus prežitia. V hĺbke našej duše sme draki; to je to, z čoho čerpáme našu silu.

Vykukujem spoza štrbín z knísajúcich sa konárov, ktoré nás ochraňujú, a vôňa borovic a kvitnúceho lesa ma udiera do nozdier.

„Dokážem sa dostať pod kontrolu,“ Az na tom trvá v našom hrdelnom jazyku.

Záporne trasím hlavou. „Aj keby to bola pravda, je to príliš riskantné. Musíme počkať, kým odídu. Ak uvidia

dve dievčatá vychádzať odtiaľto... po tom, ako by uvideli dve ženské draki, by sme mohli vzbudiť podozrenie.” Chladná päť mi zvierá srdce. Nemôžem to dopustiť. Nielen kvôli mne, ale kvôli všetkým. Pre draki všetko na svete. Tajomstvo našej schopnosti objaviť sa ako ľudské bytosti je naša najväčšia obrana.

„Ak sa nevrátíme domov v najbližších hodinách, máme po chlebe!” Hryziem si pery, len aby som jej nemusela povedať, že sa máme báť aj niečoho úplne iného ako len toho, že sa svorka dozvie o našom zmiznutí. Nechcem ju ale vystrašiť omnoho viac, ako je už teraz.

„Musíme sa skryť na malú –“

Cez neúprosne vrtule helikoptéry preniká ďalší zvuk – nízke hučanie sa rozlieha vzduchom. Drobučké vlasy na šiji sa mi stavajú dupkom. Je tam niečo iné. Dole. Na zemi. Približuje sa to.

Zdvihnem zrak k oblohe. Moje dlhé pazúrové prsty sa zvierajú a uvoľňujú a krídla sa mi trepcujú v sotva kontrolovateľných pohyboch. Inštinkt mi hovorí uletieť, ale viem, že sú priamo nad nami. Čakajú. Krúžia nad nami ako supy. Sledujem ich tmavé tieň cez koruny stromov. Hruď sa mi napína. Neplánujú odísť.

Kývnem na Az, aby ma nasledovala k hustým konárom týčiacej sa borovice. Krídla máme zložené tesne vedľa tela a razíme si cestu pomedzi pichľavé ihlice, bojujúc s ostnatými vetvičkami. Zadržíme dych a čakáme.

Náhle sa zem preberie k životu. Prúdi po nej sprievod vozidiel: nákladiaky, džípy, špinavé bicykle.

„Nie,“ zachraptím, sledujúc vozidlá, v ktorých sa nachádzajú muži ozbrojení až po uši. Na korbe sa krčia dvaja muži, pripravení vyraziť. Pred sebou majú prichystanú

veľkú sieť. Sezónni lovci. Presne vedia, čo robia. Vedia, na čo poľujú.

Az sa chveje tak veľmi, až sa mohutný konár, na ktorom čupíme, začne kolísať a šelest listov počuť do diaľky. Stisnem jej ruku. Špinavé bicykle si razia cestu závratnou rýchlosťou. Šofér jedného z džípov sa vykláňa z okna: „Pozri sa medzi stromy,“ kričí. Jeho hlas je hlboký a strašidelný.

Az sa nepokojne vrtí a ja jej stískam ruku ešte silnejšie. Bicykel je teraz presne pod nami. Jeho vodič má na sebe čierne tričko, ktoré obopína jeho mladé svalnaté telo. Moja koža je napnutá v bolestnom kŕči.

„Nemôžem tu zostať,“ priškrteným hlasom vyhrkne Az vedľa mňa. „Musím ísť!“

„Az,“ zavrčím. Burácajúce tóny môjho hlasu sú vrúcné, ale zúfale. „To je to, čo chcú. Snažia sa vyplašiť nás a vylákať von. Neapanikár!“

„Ja. Ja nemôžem,“ precedí pomedzi zuby.

Vnútorosti sa mi od nervozity stiahnu a ja viem, že Az to nevydrží.

Očami preskenujem dianie hore a kým vrtuľníky prečesávajú nebo nad našimi hlavami, rozhodujem sa.

„Dobre,“ nasucho prehltmem. „Toto je môj plán. Rozdelíme sa –“

„Nie –“

„Vyrazím z úkrytu ako prvá. Potom, keď sa vyrútia za mnou, vyrazíš k vode. Dostaň sa pod hladinu a zostaň tam tak dlho, ako bude treba.“

Tmavé oči jej zvlhnú a vertikálne línie jej zreníc sa zachvejú.

„Porozumela si?“ dožadujem sa odpovede.

Váhavo prikývne. Brázdy na nose sa jej pri veľkom ná-
dychu zvráštia. „Č-čo ideš urobiť?“

Prinútim sa do úsmevu a krivka mojich úst sa na tvári
trpko zachmúri. „Lietaj, samozrejme.“